

MANZONI v. ITALIJA

(Eur. Court H.R., 19. 2. 1991, Series A no. 195-B)

[Gospod Giovanni Manzoni je bil italijanski državlján, rojen v Trbižu.

9. 1. 1981 je bil na Nizozemskem aretiran skupaj z drugimi osebami v akciji nizozemske policije, v kateri je zasegla 120 kg hašiša in aretirala 12 oseb. Med preiskavo je postalo jasno, da je pošiljko hašiša, ki je na Nizozemsko prišla iz Arzana v Italiji, tja 7. 1. 1981 prinesel pritožnik s svojimi sodelavci.

Nizozemska policija je obvestila italijanske kolege ter se pozanimala, ali bodo italijanske oblasti v Italiji izvedle postopek zoper pritožnika in še nekega drugega italijanskega državljaná. Na podlagi preiskave s strani italijanske policije je Neapeljsko državno tožilstvo 19. 8. 1981 izdalo odredbo za pritožnikovo aretacijo zaradi nedovoljenega prometa z mamili, nezakonite posesti strelnega orožja in kriminalnega združevanja.

21. 8. 1981 je državno tožilstvo zahtevalo pritožnikovo izročitev [ekstradicijo], saj so ga italijanske oblasti iskale za prestajanje 21-letne zaporne kazni za umor in osem mesečne zaporne kazni za pobeg. Italijanski pravosodni minister je 25. 9. 1981 zahtevo za izročitev odpremil italijanski ambasadi v Haagu. Sodišče v Amsterdamu je svojo odločitev sporočilo 5. 1. 1982 in dovolilo izročitev na podlagi obtožb, izraženih v zahtevku za izročitev z izjemo kriminalnega združevanja. Gospod Manzoni se je pritožil, a pritožba je bila 8. 7. 1982 zavrnjena. Do izročitve je prišlo 27. 7. 1982. V času pripora je bil pritožnik prvič zaslišan 10. 8. 1982. Na zaslišanje je pristal, čeprav se ni pojavil njegov odvetnik. Drugič je bil zaslišan 16. 8. 1982.

30. 8. 1982 je bil določen preiskovalni sodnik, ki je dokumente iz Nizozemske prejel 16. 10. 1982. Dne 7. in 13. 9. 1983 je zaslišal pritožnikovega soobdolženega, hkrati pa je 7. 9. 1983 je tudi prosil nizozemske oblasti, naj mu pošljejo dokumente v zvezi s pritožnikovim soobtoženim. Gospod Manzoni je bil ponovno zaslišan 21. 1. 1984 s strani preiskovalnega sodnika v Spoletu, ki je neznanega datuma predal ugotovitve preiskave pristojnemu državnemu tožilstvu, ki je 2. 2. 1984 sestavilo obtožnico.

22. 2. 1984 je obramba pritožnikovega soobtoženca prosila za odložitev konca preiskave, dokler ne bodo prejeti dokumenti nizozemskih oblasti. Preiskovalni sodnik je prošnji ugodil. Dokumente je prejel 14. 11. 1984. Prevedeni so bili 15. 1. 1985. Pritožnikov primer je bil 7. 3. 1985 dopuščen za obravnavo pred Neapeljskim okrajnim sodiščem. Do nje je prišlo 25. 6. 1985. Eden izmed soobtoženih je zaprosil za preložitve obravnave zaradi druge obravnave v neki kazenski zadevi, ki je bila istega dne. Sodišče je to odobrilo ob soglasju obeh soobtoženih. Obravnava je bila nato preložena še 26. 9. 1985 in 2. 10. 1985 zaradi nezmožnosti navzočnosti obrambe. Na obravnavi 17. 10. 1985 se je pritožnik odpovedal pravici do sojenja v navzočnosti.

Gospod Manzoni je bil obsojen na štiri leta zaporá, globo 10.000.000 lir, prepoved opravljanja javne službe za dobo petih let in prepoved potovanja v tujino za dve leti.

Tako pritožnik kot tudi tožilstvo sta se na sodbo pritožila. Obravnava pred apelacijskim (pritožbenim) sodiščem je bila nekajkrat preložena zaradi postopanja samih sodnih oblasti in tudi obtoženih. Do nje je končno prišlo 5. 11. 1987, ko je apelacijsko (pritožbeno) sodišče razveljavilo tiste dele sodbe, ki so se nanašali na kazniva dejanja, za katera ni bila dovoljena in dogovorjena izročitev. Ohranilo je obsodilno sodbo glede drugih kaznivih dejanj in kazen povišalo na šest let zaporá, globo 16.000.000 lir in dosmrtno prepoved opravljanja javnih funkcij. Sodba je bila shranjena v register sodišča 12. 11. 1987. Gospod Manzoni se je pritožil na Kasacijsko (vrhovno) sodišče, ki je njegovo pritožbo zavrnilo 10. 10. 1988. Sodba je bila shranjena v register sodišča 6. 10. 1989.]

Sodba

[Po mnenju Evropskega sodišča za človekove pravice se je kritično obdobje pričelo 19. 8. 1981, ko so italijanske sodne oblasti izdale odredbo za pritožnikovo aretacijo, končalo pa se je 10. 10. 1988 z zavrnitvijo pritožbe gospoda Manzonija s strani Kasacijskega (vrhovnega) sodišča. Gre za obdobje daljše od sedmih let in enega meseca. Razumnost roka je bilo potrebno presoditi v luči posebnih okoliščin primera, ki so zahtevale vsestransko presojo. Sodišče je soglasno menilo, da je bil prekoračen razumni rok in s tem prekršen 1. odstavek 6. člena Konvencije.]